

2. Крестовська Н.М., Матвеева Л.Г. Теорія держави і права: елементарний курс. Вид. 2-ге. Харків: ТОВ «Одіссей», 2008. 432 с.

3. Загальна теорія держави і права: підручник / М.В. Цвік, О.В. Петришин, Л.В. Авраменко та ін.; за ред. М.В. Цвіка, О.В. Петришина. Харків: Право, 2009. 584 с.

4. Венцель В., Купрійчук В. Типологія держав у контексті реалізації державою соціальної функції. *Аспекти публічного управління*. Том 8. № 4. Київ, 2020. С. 44-54.

5. Кельман М.С., Мурашин О.Г. Загальна теорія держави та права: підручник. Київ: Кондор, 2005. 609 с.

УДК 340:94(477)(043.2)

Білан В.В., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Головка С.Г., к.і.н., доцент

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ В УМОВАХ СЬОГОДЕННЯ

Україна – це держава зі славним, величним, водночас трагічним минулим і складним сьогоденням. Жахливі події минулого залишили кривавий слід на полотні незалежної та вільної України. Советський політичний режим планував щоб такої нації, як українці, взагалі не існувало, тому боролися з цим завжди виключно жорстокими методами: знищували українську націю, піддавали тортурам мирне населення, подавляли мирні протести, забороняли вживати рідну українську мову. Але патріотизм, незламність духу та жага свободи ніколи не полишали української нації.

Незалежність не є випадковістю, як упродовж багатьох років стверджує російська пропаганда, це результат зусиль представників багатьох поколінь українців, для яких свобода і гідність завжди були основоположними цінностями. Саме вони й спонукали до боротьби за незалежність.

Уперше у ХХ столітті Україна проголосила незалежність 22 січня 1918 року. Після того ми декілька разів втрачали волю через зовнішню агресію та внутрішні чвари. Тому маємо вчитися на помилках попередників і пам'ятати, що національна єдність є обов'язковою умовою збереження державності. Наша сила в соборності, в здатності знаходити спільну мову і спільно протистояти ворожим силам. У період Української революції 1917-1921 років наш народ зміг відродити державність. Розпочата Горбачовим «перебудова» активізувала процеси, які раніше стримувалися репресіями. Постанова суверенної України відіграло вирішальну роль у розпаді СРСР, остаточно зруйнувавши комуністичну тоталітарну систему. Це стало

початком відліку нового етапу розвитку демократичної Української держави. Почали відбуватися події, які привели до проголошення Україною незалежності, а потім зміцнювали її та наповнювали реальним змістом.

Важливим кроком до повернення історичної справедливості стало прийняття 16 липня 1990 року Декларації про державний суверенітет України. Тоді Верховна Рада УРСР підтримала споконвічне прагнення народу ліквідувати політичну та економічну залежність від московитів і розбудувати самостійну державу, відроджувати національну культуру та історичну пам'ять.

2014 року росія окупувала Крим і розпочала війну на Донбасі, а 24 лютого 2022 року російська армія розпочала широкомасштабне вторгнення на територію України по всій довжині спільного кордону, а також з території Білорусі [2]. Україна 9 років дає відсіч агресору, веде справедливу війну за відновлення своєї територіальної цілісності. Росія намагається втілити в життя свій імперський проєкт, ключовою передумовою якого є поглинання України, наших матеріальних та людських ресурсів. Переваги та успіхи демократії в Україні стануть антитезою путінській росії. Курс України на європейську інтеграцію є викликом особисто для путіна, оскільки може розвіяти вибудований ним образ успішного президента. А ще йому вкрай необхідна наша українська історія. Спадщина середньовічної Русі з центром у Києві, землі сучасної України є вагомими елементами російського імперського міфу. Саме тому він прагне забрати в українців право на власне минуле та національну ідентичність.

Сьогодні незалежність України є запорукою вільного розвитку держав Європи та головною перешкодою для російського імперіалізму на шляху заволодіння Україною. В умовах агресії з боку росії українці продовжують боротьбу за власну свободу та незалежність. Це боротьба за людей, за території, за право бути собою, самостійно вирішувати, як жити і яке майбутнє творити.

Ми прагнемо такого ж мирного сусідства з невеликими національними і демократичними країнами на сході, яке вже маємо на заході. Тільки тоді Україна і вся Європа почуватимуться в безпеці.

Сильна та вільна українська держава, активне й відповідальне громадянське суспільство та потужні збройні сили – це те, що гарантує всім українцям гідне майбутнє. Українська громада об'єднала зусилля для подальшої розбудови держави, розвитку громадянського суспільства та консолідації нації, відстоювання територіальної цілісності держави [1].

Всупереч усім економічним, політичним труднощам, попри життя у постійній небезпеці через дії росії, незалежність України підтримує переважна більшість громадян країни. Покоління, які народилися та вирости протягом понад 30 років існування незалежної держави України,

найбільше цінують свободу і волю. путін та його команда не розуміють, що в Україні з'явилися покоління Незалежності, які не знають бар'єрів советського часу, не вірять советським ідолам, а повертають Україну додому, в Європу [2].

Література

1. Український інститут національної пам'яті / А. Дробович та ін. URL: <https://uinp.gov.ua/informaciyni-materialy/viyskovym/informaciyni-materialy-do-dnya-nezalezhnosti-ukrayiny>.

2. Штогрін І. Події, які сформували і зміцнюють незалежність України. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/podii-shcho-formuyut-nezalezhnist/31405953.html>.

УДК 340.1(043.2)

Білявська В.Є., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Череватюк В.Б., к.і.н., доцент

ПРАВОВА ДОКТРИНА ТА ЇЇ ВПЛИВ НА ПРАВОТВОРЧИЙ ПРОЦЕС В УКРАЇНІ

Правова доктрина – це зумовлена духовним і інтелектуальним розвитком, станом моральності та політико-правовою культурою суспільства цілісна і гармонічна система принципів, поглядів, уявлень, ідей, концепцій і модельних норм щодо права і його розвитку, які виступають теоретичним стрижнем та концептуальною основою.

С.І. Максимов зауважує, що правова доктрина – феномен, що максимально ефективно поєднує наукові розробки з практикою створення й застосування права, враховуючи при цьому як контекст правової культури, так і вплив основних чинників розвитку суспільства [1, с. 43].

І.В. Семеніхін визначає правову доктрину, як зумовлену характером політико-правової культури суспільства система ідей та наукових поглядів на право, актуальні напрями розвитку правової системи, що визнаються юридичною спільнотою і є концептуальним підґрунтям нормотворчої, правозастосовної і правотлумачної діяльності [2, с. 6].

Правова доктрина створюється в результаті проведення фундаментальних наукових досліджень, що пов'язані з глибоким і всебічним аналізом сутності державно-правових явищ і процесів, з'ясуванням закономірностей їх виникнення й розвитку.

Правова доктрина є важливим елементом в процесі формування законодавства. Вона визначає теоретичні та наукові підходи до розуміння